

коро след като бяха написани. При една от последните ми срещи с Вапцаров му напомних колко много ценя стихотворението му "В кубрика" и го попитах не би ли желал да ми го препише, за да го имам за спомен. Той не само че с удоволствие се съгласи, но обеща, че имал и други ръкописи, които искал да ми даде в знак на нашето приятелство.

Беше изтекъл месец юни 1932 година. Преминал беше с него и оня незабравим ден 16 юни, когато се видяхме за последен път с Вапцаров. В този ден обстановката беше такава, че и двамата бяхме забравили за ръкописите. А той беше ми казал, че ще ги донесе във Военния клуб, където се хранех на обед и на вечеря. Там имаше портиер, който приемаше и предаваше кореспонденцията или други пратки, адресирани до столуващите и живущите в клуба офицери. Нищо не беше оставено за мен. Обаче след около три месеци се зарадвах безкрайно много, защото получих по един непознат за мене човек изпратено от Вапцаров любимото ми стихотворение, написано собственоръчно от него, заедно с писмо. Стихотворението и писмото бяха поставени в един обикновен син плик, на който с мастило беше написано:

За мичман II ранг Пешев

В писмото Вапцаров ми пишеше следното:

19.IX.1932г.

Кочериново

Др.Пешев,

Пред вас като че ли излязох в една твърде гадна роля - ролята на лъжец пред теб и пред Дервишев.

Но, вярвайте, в един такъв момент на многолики чувства, на прощаване с другари, човек може да бъде разсеян. И ето аз не само че не бях забравил да отнеса в клуба ръкописите, но и бях с убеждението, че ги бях оставил. Една такава гибелна разсеяност.